

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA DOLNOŚLĄSKIEGO

Wrocław, dnia 27 grudnia 2013 r.

Poz. 6612

WYROK NR SYGN. AKT II SA/WR 457/13 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO WE WROCŁAWIU

z dnia 4 października 2013 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu
w składzie następującym:

Przewodniczący:

Sędzia WSA Władysław Kulon

Sędziowie:

Sędzia WSA Mieczysław Górkiwicz (spr.)

Sędzia NSA Halina Kremis

Protokolant

starszy sekretarz sądowy Anna Biłous

po rozpoznaniu w Wydziale II na rozprawie w dniu 4 października 2013r.

sprawy ze skargi Wojewody Dolnośląskiego

na uchwałę Rady Miasta Oleśnica

z dnia 21 lutego 2013 r. nr XXIX/239/2013

w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego obszar położony pomiędzy ul. Wielkopólną, Łasaka, Kusocińskiego i Pułaskiego

I. stwierdza nieważność § 12 ust. 2 oraz § 14 ust. 6 pkt 1, § 14 ust. 6 pkt 2, § 14 ust. 6 pkt 3, § 15 ust. 6 pkt 1, § 15 ust. 6 pkt 2, § 15 ust. 6 pkt 3 we fragmencie „budowlanej”;

II. orzeka, że zaskarżona uchwała w części opisanej w punkcie I wyroku nie podlega wykonaniu;

III. zasądza od Gminy Oleśnica na rzecz strony skarżącej kwotę 240 zł (słownie: dwieście czterdzieści zł) tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowoadministracyjnego.

Uzasadnienie

Wojewoda Dolnośląski jako organ nadzoru nad działalnością gminną (art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, t. jedn. z 2001 r., Dz. U. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały nr XXIX/239/2013 Rady Miasta Oleśnica z dnia 21 lutego 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego obejmującego obszar położony pomiędzy ulicami: Wielkopolską, Łasaka, Kusocińskiego i Pułaskiego w Oleśnicy w części dotyczącej § 12 ust. 2 tej uchwały, jako naruszającego w sposób istotny art. 15 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, zwanej dalej „u.p.z.p.” (t. jedn. z 2012 r. Dz. U. poz. 647 ze zm.) w zw. z § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. nr 164 poz.1587). Ponadto organ nadzoru zarzucił, że postanowienia § 14 ust. 6 pkt 1, § 14 ust. 6 pkt 2, § 14 ust. 6 pkt 3, § 15 ust. 6 pkt 1, § 15 ust. 6 pkt 2, § 15 ust. 6 pkt 3 ww. uchwały we fragmencie „budowlanej” w sposób istotny naruszają art. 2 pkt 12 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 8 ww. rozporządzenia.

W odpowiedzi na skargę Gmina Oleśnica oświadczyła, że uznaje skargę za zasadną odnośnie zarzutu dotyczącego § 14 ust. 6 pkt 1, § 14 ust. 6 pkt 2, § 14 ust. 6 pkt 3, § 15 ust. 6 pkt 1, § 15 ust. 6 pkt 2, § 15 ust. 6 pkt 3 przedmiotowej uchwały, jednakże wnosi o oddalenie skargi w części obejmującej żądanie stwierdzenia nieważności § 12 ust. 2 tej uchwały albowiem regulacja ta jest wynikiem uzgodnień, jakie zostały dokonane z Dolnośląskim Wojewódzkim Konserwatorem Zabytków we Wrocławiu i wprowadzenie takich postanowień było uznawane przez ww. organ jako warunek konieczny dla uzyskania uzgodnienia projektu planu miejscowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Zawarty w § 12 ust. 2 w przypadku zamierzenia inwestycyjne wymóg przeprowadzenia badań archeologicznych w obrębie chronionych stanowisk archeologicznych jest niezgodny z zasadami uchwalania planu miejscowego, albowiem wykracza poza zakres upoważnienia ustawowego (art. 15 ust. 2 pkt 4 u.p.z.p. oraz art. 7 pkt 4 i art. 19 ust. 3 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 ze zm.), zwanej dalej „u.o.z.o.z.”) oraz zbędnie powtarza, ale przede wszystkim modyfikuje w niedozwolony sposób zakres obowiązków określonych art. 31, art.32 i art. 36 u.o.z.o.z. W tym stanie rzeczy argumentacja Gminy Oleśnica zawarta w odpowiedzi na skargę jest całkowicie nietrafna. Zauważyć należy, iż w sytuacji gdy Dolnośląski Wojewódzki Konserwator Zabytków we Wrocławiu odmawiał uzgodnienia przedmiotowego projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego uzależniając swoją zgodę od wprowadzenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego sprzecznych z prawem zapisów, Gmina Oleśnica nie została zwolniona z obowiązku działania na podstawie przepisów prawa oraz stania na straży praworządności (patrz M. Kotulski „Organy ochrony zabytków w planowaniu przestrzennym” ST 2011/7-8/120). W przypadku stwierdzenia, że postulowane zapisy naruszają przepisy prawa, Gmina Oleśnica zobowiązana była za-kwestionować przedmiotowe postanowienie Dolnośląskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków we Wrocławiu poprzez złożenie na nie zażalenia do Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w Warszawie.

Nie wymaga szerszego uzasadnienia potrzeba stwierdzenia nieważności postanowień § 14 ust. 6 pkt 1, § 14 ust. 6 pkt 2, § 14 ust. 6 pkt 3, § 15 ust. 6 pkt 1, § 15 ust. 6 pkt 2, § 15 ust. 6 pkt 3 ww. uchwały w zakresie zawężającym ich stosowanie do „działek budowlanych” (art. 2 pkt 12 u.p.z.p.), albowiem przy określaniu zasad i warunków scalania i podziału nieruchomości, zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 8 ww. rozporządzenia, należało się posługiwać pojęciem „działka” w rozumieniu regulacji art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t. jedn. z dnia 2010 r., Dz. U. Nr 102, poz. 651 ze zm.).

Z tych względów oraz zgodnie z art. 147 § 1, art. 152 i art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t. jedn. z 2012 r. Dz. U. poz. 270 ze zm.), orzeczono jak w sentencji.